

Ἡ Χαρά τῆς προσφορᾶς στό συνάνθρωπο.

«Μακάριόν ἐστί μᾶλλον δινόναι, ἢ λαμβάνειν». (Πραξ. κ' 35)

Στο Ευαγγέλιο της Κρίσεως ὁ Κύριος μας περιγράφει την πιο φοβερή και συγκλονιστική ώρα της ιστορίας. Την ώρα της τελικής Κρίσεως Ὁ Κύριος ἐρχεται ως ἔνδοξος Βασιλιάς συνοδευόμενος ἀπὸ ἀγγέλους, για να κρίνει ὅλους ἀνεξαιρέτως τους ἀνθρώπους. Καὶ τὸ βασικὸ κριτήριό με τὸ ὁποῖο θὰ ξεχωρίσει τους δικαίους ἀπὸ τους ἀμαρτωλοὺς εἶναι ἓνα: ἡ ἀγάπη. Ἡ ἀγάπη πρὸς τὸν πλησίον, ἡ ὁποία ἀναφέρεται κατ' εὐθείαν στο πρόσωπό Του, ὅπως ὁ Ἴδιος μας βεβαίωσε: «*Ἐφ' ὅσον ἐποιήσατε ἐνὶ τούτων τῶν ἀδελφῶν μου τῶν ἐλαχίστων, ἐμοὶ ἐποιήσατε*», μας εἶπε. Καθετὶ που κάνατε ἐστὼ καὶ σε ἓναν ἀπὸ τους πτωχοὺς αὐτοὺς ἀδελφούς μου, εἶναι σαν να το κάνατε σε μένα. Ἀς σταθούμε ὁμως σε αὐτὲς τις δύο λέξεις, «*ἐμοὶ ἐποιήσατε*», για να δούμε γιατί ὁ Κύριος λογαριάζει κάθε πράξη ἀγάπης πρὸς τὸν πλησίον ὅτι γίνεται στο πρόσωπό του καὶ τι σημασία ἔχει αὐτό για τὸν τρόπο που ἐπιτελούμε εμεῖς τὰ ἔργα τῆς φιλανθρωπίας.

Ὁ Κύριος Ἰησοῦς με τὸ «*ἐμοὶ ἐποιήσατε*» τοποθετεῖ τὸν εαυτό του στην θέση του πεινασμένου, του διψασμένου, του ξένου, του ρακένδυτου, του ἀρρώστου, ἀκόμη καὶ του φυλακισμένου! Εἶπε χαρακτηριστικά: «*Ἐπέινασα γάρ, καὶ ἐδώκατέ μοι φαγεῖν, ἐδίψησα, καὶ ἐποτίσατέ με, ξένος ἦμην, καὶ συνηγάγετέ με, ἐν φυλακῇ ἦμην, καὶ ἦλθετε πρὸς με*».

Δεν εἶναι σχῆμα λόγου ὅλα αὐτὰ. Οἱ ἅγιοι Πατέρες λένε: «*Εἶδες τὸν ἀδελφόν σου; Εἶδες Κύριον τὸν Θεόν σου!*». Πράγματι. Κάθε ἀνθρώπος εἶναι πλασμένος «*κατ' εἰκόνα καὶ καθ' ὁμοίωσιν*» Θεοῦ. Συνεπῶς στο πρόσωπο του κάθε ἀνθρώπου οφείλουμε πάντοτε να διακρίνουμε τὴν εἰκόνα του Θεοῦ. Αὐτὴ τὴν εἰκόνα του Θεοῦ μας καλεῖ ὁ Κύριος να διακονήσουμε στα πρόσωπα αὐτῶν που πονοῦν καὶ υποφέρουν μέσα ἀπὸ τις διάφορες δοκιμασίες τῆς ζωῆς.

Στο βιβλίον των «*Παροιμιῶν*» γράφει ὁ σοφὸς Σολομών: «*Δανεῖζει Θεῶ ὁ ἐλεῶν πτωχόν*» (Παρ. ιθ' 17). Δηλαδή, αὐτὸς που ἐλεεῖ τὸν πτωχὸ ἀδελφὸ του, στην οὐσία δανεῖζει στον Θεό. Ὅτι προσφέρει στον πτωχό, ὁ Θεός θεωρεῖ ὅτι τὸ προσφέρει σ' Εκείνον. Ἐτσι ἀκόμη καὶ ἡ πιο μικρὴ καλὴ μας πράξη λαμβάνει ἀπειρη ἀξία, ἀφοῦ τελικὰ ἀπευθύνεται στον ἀπειρο Θεό. Κι ἡ ἀμοιβὴ που τὴν ἀκολουθεῖ εἶναι ὅτι ἀνώτερο μπορεῖ να ποθήσει ὁ ἀνθρώπος: ἡ Βασιλεία των οὐρανῶν!

Ὁ ἀπόστολος Παῦλος υπογραμμίζοντας τὸ γεγονὸς ὅτι υπηρετώντας τους ἀδελφούς μας υπηρετοῦμε τὸν ἴδιο τὸν Κύριο, μας προτρέπει: «*Πᾶν ὅτι ἐὰν ποιήτε, ἐκ ψυχῆς ἐργάζεσθε, ὡς τῷ Κυρίῳ καὶ οὐκ ἀνθρώποις*» (Κολασ. γ' 23). Δηλαδή καθετὶ που κάνατε, να τὸ ἐργάζεσθε πρόθυμα καὶ με τὴν καρδιά σας, σαν να τὸ ἐργάζεσθε στον Κύριο καὶ ὄχι σε ἀνθρώπους. Ἀλήθεια, ἀν συνειδητοποιούσαμε ὅτι κάθε καλὸ ἔργο που ἐπιτελούμε ἔχει τὴν ἀναφορὰ του στον Χριστό, τότε με πόση περισσότερη προθυμία καὶ αὐταπάρηση θὰ ἀναλαμβάνατε να τὸ ἐκτελέσουμε; Ποιὸς ἀπὸ μας, ἀν ὁ Χριστός του ζητούσε λίγο ψωμί, δεν θὰ Του ἔδινε ἀμέσως; Ἡ ἀν μάθαινε ὅτι πονά καὶ

υποφέρει, δεν θα έσπευδε να Τον επισκεφθεί και να Τον ανακουφίσει; Ποιός δεν θα φιλοξενούσε τον Χριστό στο σπίτι του;

Όταν δίνουμε τον εαυτό μας και προσφέρουμε από τα υπάρχοντά μας στον πλησίον, ανταποδίδουμε στον Κύριο αυτά που τόσο πλουσιοπάροχα μας δώρισε Εκείνος.

Τότε εννοούμε έμπρακτα πώς **“μακάρια τα δῶρα τοῦ Θεοῦ... ζωὴ λαμπρότης ἐν δικαιοσύνῃ, ἀλήθεια ἐν παρρησίᾳ, πίστις ἐν πεποιθήσει, ἐγκράτεια ἐν ἀγιασμῶ”** (Α' Κλήμ. 35.1).

Η πραγματική αγάπη είναι πάντοτε συνυφασμένη με την προσφορά, τη θυσία, την ανιδιοτέλεια. Αγάπη είναι να χαίρεσαι με αυτόν που χαίρεται και να λυπάσαι με αυτόν που πονά. Αυτός που αγαπά ανέχεται τον άλλο με τις ατέλειές του χωρίς να τον περιφρονεί, χωρίς καν να τον κάνει να νιώθει άσχημα για αυτό που είναι. Όταν αγαπάς ενδιαφέρεσαι τι θα γίνει ο άλλος, χωρίς όμως αυτό το ενδιαφέρον να γίνεται καταπίεση και επιβολή. Και αυτό, διότι η πραγματική αγάπη εμπεριέχει τον σεβασμό της ελευθερίας του άλλου, την εκτίμηση προς την προσωπικότητά του.

Η αληθινή αγάπη μέσα στην ψυχή ενός ανθρώπου είναι σαν ένα δέντρο που σιγά-σιγά μεγαλώνει, και σκεπάζει όλο και περισσότερους ανθρώπους κάτω από την δροσερή σκιά του. Από εμάς το μόνο που απαιτείται είναι να φροντίσουμε λίγο για την καλλιέργειά της, καθώς επίσης να την προστατεύσουμε από αυτά που θα μπορούσαν να την ξεριζώσουν από την καρδιά.

Με την κίνηση της προσφοράς που υπαγορεύει η αγάπη, έχεις ήδη κερδίσει την μάχη της χαράς.

«Η χαρά της προσφοράς στον συνάνθρωπό μας και η ανταμοιβή είναι μεγάλη! Δεν ξέρετε τί μεγάλο πράγμα είναι ένας εγκαταλειμμένος ασθενής ή ένα παιδάκι μόνο του στον κόσμο, που βρίσκεται σε κάποιο θάλαμο νοσοκομείου να έχει -έστω για λίγο- έναν άνθρωπο δίπλα του, να του μιλήσει και να του συμπαραστέκεται στον πόνο του».

Με τα φθαρτά μας αγοράσουμε τα άφθαρτα. Με τα πρόσκαιρα τα αιώνια. Με την ορθή χρήση του χρήματος να εισέλθουμε στην Βασιλεία του Θεού!

Ο Γέρον Πορφύριος είπε:

«Όποιος αγαπάει λίγο, δίνει λίγο. όποιος αγαπάει περισσότερο δίνει περισσότερο κι όποιος αγαπάει πάρα πολύ, τί έχει αντάξιο να δώσει; Δίνει τον εαυτό του...».

Χριστός και χαρά... Ο Χριστός θέλει κι ευχαριστείται να σκορπάει τη χαρά, να πλουτίζει τους πιστούς Του με χαρά. Εύχομαι **«ἵνα ἡ χαρά ὑμῶν ἦ πεπληρωμένη»**. Αυτή είναι η θρησκεία μας. Εκεί πρέπει να πάμε.

«**Μετάδοση**» σημαίνει: Πήρες κάτι; Να το μεταδώσεις από αγάπη. Δεν πιστεύεις ότι έχεις κάτι δικό σου. Είναι του Θεού και το μεταδίδεις. Αυτό είναι αληθινή ταπεινώση ...

Όλο το μυστικό είναι η αγάπη, ο έρωτας στον Χριστό. Το δόσιμο στον κόσμο τον πνευματικό. Ούτε μοναξιά νιώθει κανείς, ούτε τίποτα. Ζει μέσα σ' άλλον κόσμο. Εκεί που η ψυχή χαίρεται, εκεί που ευφραίνεται, που ποτέ δεν χορταίνει...

Η αγάπη είναι ενεργητική δύναμη μέσα στον άνθρωπο. Είναι μια δύναμη που γκρεμίζει τους τοίχους που χωρίζουν τον άνθρωπο από το συνάνθρωπο και τον ενώνει με τους άλλους. Η αγάπη του δίνει τη δύναμη να ξεπεράσει το συναίσθημα της απομόνωσης και του χωρισμού, κι ωστόσο του επιτρέπει να είναι ο εαυτός του, να διατηρεί την ακεραιότητά του.

Η αγάπη είναι δράση, είναι άσκηση της ανθρώπινης δύναμης που μπορεί να εκδηλωθεί μόνο ελεύθερα και ποτέ σαν αποτέλεσμα καταναγκασμού.

Η αγάπη είναι δράση και όχι παθητικό αίσθημα.

Με τον πιο ευγενικό τρόπο, ο ενεργητικός χαρακτήρας της αγάπης μπορεί να καθοριστούν πούμε ότι αγάπη πρωταρχικά σημαίνει δόσιμο και όχι απολαβή.

Για το δημιουργικό χαρακτήρα, το δόσιμο έχει μια ολότελα διαφορετική σημασία. Το να δίνεις είναι η πιο υψηλή έκφραση του δυναμισμού. Στην ίδια την πράξη του δοσίματος νιώθω τη δύναμή μου, τον πλούτο, την ικανότητά μου.

Και το δόσιμο αυτό έχει το νόημα της θυσίας. Γι' αυτό και το δόσιμο τούτο οι άνθρωποι το ονομάζουν αρετή. Γιατί νιώθουν ότι ακριβώς επειδή είναι οδυνηρό να δίνεις, οφείλεις να δίνεις. Η αρετή του να δίνεις βρίσκεται γι' αυτούς ακριβώς στο γεγονός της αποδοχής της θυσίας. Γι' αυτούς, η αρχή ότι είναι προτιμότερο να δίνεις παρά να παίρνεις, σημαίνει ότι είναι προτιμότερο να υποφέρεις τη στέρηση παρά να νιώθεις χαρά. Τι δίνει αλήθειας ένας άνθρωπος στο συνάνθρωπό του;

Του δίνει από τη χαρά του, από το ενδιαφέρον, την κατανόηση, τη γνώση, το χιούμορ, τη θλίψη του - απ' όλες τις εκφράσεις και εκδηλώσεις της ζωής που κρύβει μέσα του. Και καθώς δίνει μ' αυτό τον τρόπο εμπλουτίζει το συνάνθρωπο, δυναμώνει το αίσθημα της ζωντάνιας του με το να δυναμώνει τη δική του αίσθηση ύπαρξης. Η προσφορά είναι από μόνη της μια εξάισια χαρά. Καθώς όμως δίνει δε μπορεί παρά να γεννήσει κάτι καινούργιο μέσα στον άλλο άνθρωπο και αυτό που γεννιέται αντανακλάται πάλι σ' αυτόν.

Όταν αληθινά δίνεις, δε μπορείς παρά να λάβεις εκείνο που σου ξαναδίνεται.

Αν περιμένεις δίνοντας να σε ευγνωμονήσουν

Δεν έχεις δώσει παρά μια υπόσχεση συναλλαγής...

Υπάρχουν εκείνοι που δίνουν λίγα από τα πολλά που έχουν -και τα δίνουν για αναγνώριση- και η κρυφή τους επιθυμία κάνει τα δώρα τους λειψά. Και υπάρχουν εκείνοι που έχουν λίγα και τα δίνουν όλα. Αυτοί είναι εκείνοι που πιστεύουν στη ζωή και τη γενναιοδωρία της ζωής, και το καλάθι τους δεν είναι ποτέ άδειο.

Υπάρχουν και εκείνοι που δίνουν με χαρά και η χαρά αυτή είναι η ανταμοιβή τους. Και υπάρχουν εκείνοι που δίνουν με πόνο, και ο πόνος αυτός είναι η βλάβη τους. Και υπάρχουν εκείνοι που δίνουν και στο δόσιμο δε γνωρίζουν πόνο, ούτε αναζητούν την χαρά, ούτε δίνουν σκεφτόμενοι την αρετή.

Δίνουν όπως στην κοιλάδα, η μυρτιά ανασαίνει το άρωμα της στο χώρο.

Μέσα από τα χέρια τέτοιων ανθρώπων μιλά ο Θεός και πίσω από τα μάτια τους χαμογελά πάνω στη γη.

Είναι καλό να δίνετε όταν σας ζητούν, αλλά είναι καλύτερο να δίνετε χωρίς να σας ζητήσουν μέσα από κατανόηση.

Και μην αφήνετε ποτέ, αυτούς που έρχονται κοντά σας, να φεύγουν με άδεια χέρια. Φροντίστε κανείς να μη φύγει με άδεια χέρια. Γιατί το κυρίαρχο πνεύμα της γης, ήσυχο δε θ' αποκοιμηθεί πάνω στον άνεμο, μέχρι να ικανοποιηθούν και του τελευταίου σας οι ανάγκες.» Όταν ο Θεός μιλά μέσα από τα χέρια σου και χαμογελά στη γη μέσα από τα μάτια σου, επειδή δίνεις χωρίς υστεροβουλία και προϋποθέσεις, επειδή λειτουργείς στο επίπεδο του σκοπού, χωρίς να ζητάς τίποτα από κανέναν, η χαρά κι η ευημερία θα είναι η ανταμοιβή σου.

Με τα χέρια τέτοιων ανθρώπων μιλάει ο Θεός, και πίσω από τα μάτια τους χαμογελάει στη Γη.

Και για τον απλόχερο άνθρωπο η αναζήτηση εκείνου που θα δεχτεί είναι χαρά, μεγαλύτερη από το δόσιμο. Και υπάρχει τάχα κάτι που θα έπρεπε να κρατήσεις;

Όλα όσα έχεις κάποια μέρα θα δοθούν.

Γι αυτό δώσε τώρα, ώστε ο καιρός της προσφοράς να είναι δικός σου, κι όχι των κληρονόμων σου.

«Μηδείς τό έαυτοῦ ζητείτω αλλά τό του έτέρου έκαστος», λέει ο Απόστολος Παύλος.

Όλη η βάση στην πνευματική ζωή εδώ είναι: να ξεχνάω τον εαυτό μου με την καλή έννοια και να σκέφτομαι τον άλλο, να συμμετέχω στον πόνο, στην δυσκολία του άλλου. Να μην κοιτάζω πώς να ξεφύγω την δυσκολία, αλλά πώς να βοηθήσω τον άλλο, πώς να τον αναπαύσω.

Όσοι έχουν κοσμική αγάπη μαλώνουν ποιος να αρπάξει περισσότερη αγάπη για τον εαυτό του. **Όσοι όμως έχουν την πνευματική, την ακριβή αγάπη μαλώνουν ποιος να δώσει περισσότερη αγάπη στον άλλο.** Αγαπούν χωρίς να σκέφτονται αν τους αγαπούν ή δεν τους αγαπούν οι άλλοι, ούτε ζητούν από τους άλλους να τους αγαπούν. Θέλουν όλο να δίνουν και δίνονται, χωρίς να θέλουν να τους δίνουν και να τους δίνονται. Αυτοί οι άνθρωποι αγαπιούνται απ' όλους, αλλά πιο πολύ απ' τον Θεό, με τον Όποίο και συγγενεύουν.

Για να χαίρεται κανείς αληθινά, πνευματικά, πρέπει να αγαπάει, και για να αγαπάει, πρέπει να πιστεύει. Δεν πιστεύουν οι άνθρωποι και γι' αυτό δεν αγαπούν, δεν θυσιάζονται και δεν χαίρονται. Αν πίστευαν θα αγαπούσαν, θα θυσιάζονταν και θα χαίρονταν. Από τη θυσία βγαίνει η μεγαλύτερη χαρά!

Όταν αγαπάς, χαίρεσαι. Και όταν αυξηθεί η αγάπη, τότε ο άνθρωπος δεν ζητάει την χαρά για τον εαυτό του, αλλά θέλει να χαίρονται οι άλλοι. Η θεϊκή χαρά έρχεται με το δόσιμο!

Κάποτε ένας απλός άνθρωπος παρακαλούσε τον Θεό να του δείξει πως είναι ο Παράδεισος και η κόλαση. Ένα βράδυ λοιπόν στον ύπνο του άκουσε μια φωνή να του λέει: «Έλα, να σου δείξω την κόλαση». Βρέθηκε τότε σ' ένα δωμάτιο, όπου πολλοί άνθρωποι κάθονταν γύρω από ένα τραπέζι και στη μέση ήταν μια κατσαρόλα γεμάτη φαγητό.

Όλοι όμως οι άνθρωποι ήταν πεινασμένοι, γιατί δεν μπορούσαν να φάνε. Στα χέρια τους κρατούσαν από μια πολύ μακριά κουτάλα έπαιρναν από την κατσαρόλα το φαγητό, αλλά δεν μπορούσαν να φέρουν την κουτάλα στο στόμα τους. Γι' αυτό άλλοι γκρίνιαζαν, άλλοι φώναζαν, άλλοι έκλαιγαν...

Μετά άκουσε την ίδια φωνή να του λέει: «Έλα τώρα να σου δείξω και τον Παράδεισο». Βρέθηκε τότε σ' ένα άλλο δωμάτιο όπου πολλοί άνθρωποι κάθονταν γύρω από ένα τραπέζι όμοιο με το προηγούμενο και στη μέση ήταν πάλι μια κατσαρόλα με φαγητό και είχαν τις ίδιες μακριές κουτάλες. Όλοι όμως ήταν χορτάτοι και χαρούμενοι, γιατί ο καθένας έπαιρνε με την κουτάλα του φαγητό από την κατσαρόλα και τάιζε τον άλλο. Κατάλαβες τώρα κι εσύ πώς μπορείς να ζεις από αυτήν την ζωή τον Παράδεισο;

(Αποσπάσματα από το βιβλίο «Πάθη και Αρετές», του γέροντος Παΐσιου του αγιορείτου).

Να μου επιτρέψετε να κλείσω με την αναφορά μου σε έναν Άγιο της Εκκλησίας μας, τον Άγιο Φιλάρετο, τον ελεήμονα.

Ο Άγιος Φιλάρετος γεννήθηκε το 702 μ.Χ. στην Άμνια της Παφλαγονίας, η οποία δέχονταν όπως και οι άλλες επαρχίες της Μικράς Ασίας τακτικές Αραβικές επιδρομές. Ήταν από τους ευγενείς του Πόντου και της Γαλατίας, γιος του Γεωργίου του Φερωνύμου. Γεννήθηκε την ταραγμένη εκείνη εποχή όπου το Βυζάντιο σπαράσσονταν από την αίρεση της Εικονομαχίας. Είχε μεγάλη περιουσία και στην κατοχή του εκατοντάδες ζώα, βόδια, άλογα και μουλάρια για τις εργασίες του όπως όργωμα και μεταφορές, αλλά και δώδεκα χιλιάδες πρόβατα. Είχε ακόμα 48 τεράστια κτήματα εύφορα με πηγές για να ποτίζει τις καλλιέργειες και 250 δυνατά μελίσσια και πολλούς υπηρέτες.

Η γυναίκα του ήταν η Θεοσεβώ από ευγενική οικογένεια και θεοσεβούμενη. Μαζί είχαν τρία παιδιά, ένα όμορφο γιο, τον Ιωάννη και δύο κόρες εξαιρετικά όμορφες, την Υπατία και την Ευανθία. Ο ίδιος έμοιαζε με τον φιλόξενο Αβραάμ και Ιακώβ. Και όσο έδινε τόσο πλήθαιναν τα αγαθά του.

Ο Θεός όμως θέλησε να τον δοκιμάσει όπως άλλοτε και τον πολύαθλο Ιώβ. Και ενώ αυτός ο άνθρωπος συνέχιζε αδιάκοπα και με χαρά να μοιράζει στους φτωχούς και πεινασμένους τα αγαθά του, ο Θεός σταμάτησε να του αποδίδει τα εκατονταπλάσια. Τα κτήματα του τα άρπαζαν οι γείτονες του, το βίος του όλο το διασκόρπισε με γενναιοδωρία του, με τις επιδρομές των Ισμαηλιτών και με πολλές άλλες αιτίες και οδηγήθηκε σε μεγάλη φτώχεια.

Όλα αυτά τα υπέμεινε χωρίς ποτέ να λυπηθεί ή να βλαστημήσει ή να αγανακτήσει. Στο τέλος του έμειναν μόνο τα μελίσσια του, 250 κυψέλες, δυνατές και παραγωγικές. Και όταν ερχόταν προς αυτόν κάποιος φτωχός, μη έχοντας τι άλλο να του δώσει, τον έπαιρνε, πήγαινε στα μελίσσια, τρυγούσε μια κυψέλη και έδινε το μέλι στο φτωχό για να χορτάσει. Με τον τρόπο αυτό είτε ήταν καιρός για να τρυγήσει είτε δεν ήταν, εξάλειψε όλα τα μελίσσια του.

Ο Άγιος Φιλάρετος είχε και πολλά εγγόνια μεταξύ των οποίων η εγγονή του Μαρία κόρη της Υπατίας, της κόρης του, η οποία παντρεύτηκε τον αυτοκράτορα Κωνσταντίνο τον Στ' όπου βασίλευε εκείνη την εποχή στο Βυζάντιο μαζί με την μητέρα του Ειρήνη

την Αθηναία. Τους γάμους ετέλεσε ο Άγιος Ταράσιος το έτος 788μ.Χ. τον Νοέμβριο, ο οποίος ήταν τότε Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως.

Ο Άγιος και η οικογένειά του μετά από αυτό έζησε κοντά στο παλάτι τέσσερα χρόνια χωρίς να δεχθεί να φορέσει μεταξωτά ρούχα και χρυσή ζώνη, αλλά πάντα βοηθούσε τους φτωχούς ανθρώπους και πεινασμένους.

Ο Θεός φανέρωσε στον Άγιο πότε θα έφευγε από τη ζωή και ο Άγιος κάλεσε κοντά του όλη την οικογένεια και τους συμβούλευσε να κάνουν καλά έργα στη ζωή τους, να κάνουν ελεημοσύνες στους φτωχούς και να ζουν ευτυχισμένοι και τότε μόνο θα έχουν θησαυρούς άφθαρτους εις την Βασιλεία των Ουρανών. **Θα σας υποδείξω, τους είπε, έμπιστους αγγελιοφόρους στους οποίους θα εμπιστευτείτε τα χρήματά σας που θα θελήσετε να στείλετε εκεί για να μη σας ζημιώσουν καθόλου. Προσέξτε, τους είπε, να μη μου τα στείλετε με τους πλούσιους αλλά με τους φτωχούς, τις χήρες και τα ορφανά, τους ξένους, τους φυλακισμένους και τους ομοίους τους.**

Προείδε ο Άγιος τη ζωή συγγενών του και τα χρόνια που θα ζούσαν στη γη και τους συμβούλεψε να πράττουν έργα αγαθά. Ευχήθηκε επίσης στον εγγονό του και πνευματικά γιο του Νικήτα προσευχόμενος στον θεό να ζήσει το παιδί αυτό πολλά χρόνια και να τον αξιώσει ο θεός να λάβει το άγιο και αποστολικό σχήμα και να τηρεί τις εντολές και παραγγέλματα του.

Τους ευχήθηκε όλους και ενώ τους ευλογούσε ξαφνικά έλαμψε το πρόσωπό του σαν τον ήλιο και άρχισε να χαμογελά και να ψέλνει: «**Έλεος και κρίσιν ἄσομαί σοι Κύριε**». Και όταν τελείωσε τον ψαλμό, το σπίτι ευωδίασε από αρώματα. Μετά άρχισε να λέει το «**Πιστεύω**» και όταν το τελείωσε, άρχισε το «**Πάτερ ἡμῶν**» και όταν έφθασε στις λέξεις «**γενηθήτω τό θέλημά Σου**», παρέδωσε το πνεύμα στον Κύριο πλήρης ημερών, αφού είχε φθάσει ενενήντα ετών και με όψη ανθηρή ωςάν τριαντάφυλλο και χρώμα ζωηρό.

Αξιοπρόσεκτες είναι οι τελευταίες συμβουλές και νουθεσίες προς τα συγγενικά του πρόσωπα. Αξίζει να τις μελετήσουμε και μείς και να προσπαθήσουμε να τις εφαρμόσουμε. Δεν είναι κούφια λόγια, αλλά το απόσταγμα μιας ολόκληρης ζωής, που την πέρασε ευεργετώντας τους ανθρώπους, τους **“έλαχίστους αδελφούς του Χριστού”**. Η πηγή από την οποία αντλούσε δύναμη ήταν η προσευχή και η λατρευτική ζωή της Εκκλησίας. Ο τρόπος της ζωής του αποτελεί ζωντανό παράδειγμα προς μίμηση. Η προτροπή του **“όπως έζησα εγώ έτσι να ζείτε και σεις”**, ομοιάζει με εκείνη του Αποστόλου Παύλου **“μιμηταί μου γίνεσθε καθώς καγώ Χριστού” (Α΄ Κορ. 11,1)**.

Και τώρα...

ΜΕΡΙΚΑ ΡΗΤΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΡΟΣΦΟΡΑ

Όταν δίνεις, αδειάζεις το χέρι σου, αλλά γεμίζεις την καρδιά σου.

Όταν κάμνεις ελεημοσύνη δανείζεις το Θεό.

Ο Θεός ανταποδίδει, όχι μόνο με τόκο, αλλά εκατονταπλασίονα.

Όταν κάνεις ελεημοσύνη θησαυρίζεις θησαυρούς στους ουρανούς.

Ο Άγιος Χρυσόστομος λέει «δίνε ψωμί και αγόραζε παράδεισο».

Ο Θεός μας δίνει τα πάντα. Εμείς να του προσφέρουμε ό,τι έχουμε.

Βέβαια ό,τι έχουμε είναι δικό του. Γι' αυτό τού το δίδομε. Τού δίδομε «*τά Σά έκ τῶν Σῶν*». Αυτά που παίρνουμε είναι προς το ζην. Ζωή είναι αυτά που δίνουμε. (Γ. Τσόρτσιλ)
Δεν γνωρίζω ποιο θα είναι το μέλλον του κόσμου, γνωρίζω μόνο ένα πράγμα: οι μόνοι που θα είναι αληθινά ευτυχισμένοι θα είναι όσοι αναζητήσουν και βρουν τον τρόπο να προσφέρουν. (Σβάιτσερ)

Η αγάπη είναι το μόνο πράγμα που όσο το προσφέρεις, τόσο περισσότερο έχεις (Γ. Τσόρτσιλ)

Η αγάπη θεριεύει με την προσφορά. Η μόνη αγάπη που έχουμε είναι αυτή που δίνουμε. Για να κρατήσεις την αγάπη, πρέπει να την προσφέρεις. (Χάμπαρντ Ελμπερτ)

Η αγάπη ποτέ δε ζητάει, μόνο δίνει. (Μαχάτμα Γκάντι)

- Η μεγαλύτερη απόλαυση είναι να δίνεις χαρά και τέρψη στους άλλους. (Λα Μπριγιέρ)
- Η φιλανθρωπία είναι ο πατέρας της προσφοράς/θυσίας. (Ανώνυμος)
- Θα βρεις, καθώς κοιτάζεις πίσω τη ζωή σου, πως οι στιγμές που ξεχωρίζουν, είν' οι στιγμές που βοήθησες τους άλλους. (Ντράμοντ Χένρι)
- Μπορείς να δίνεις χωρίς να αγαπάς, αλλά δεν μπορείς να αγαπάς χωρίς να δίνεις.
- Ο ορθότερος τρόπος να ελαφρύνεις τη δυστυχία σου, είναι να ελαφρύνεις τις δυστυχίες των άλλων. (Π. Μπουάστ)
- Όταν αδειάζει το πουγκί, γεμίζει η καρδιά. (Βίκτωρ Ουγκώ)

Κλείνω με μια συμβουλή: Μάθετε στα παιδιά σας την αξία της προσφοράς

Είναι γνωστό ότι τα παιδιά δυσκολεύονται ιδιαίτερα να δίνουν πράγματά τους σε άλλους, ειδικά τα παιχνίδια τους. Στην ηλικία, όμως, που ξεκινούν το σχολείο ή ακόμα και λίγο πιο νωρίς, είναι καλό να τα ενθαρρύνουμε να κάνουν δώρα σε άλλα παιδιά, λιγότερο τυχερά. Με τον τρόπο αυτό θα αισθανθούν τη χαρά που μπορεί να αντλεί κάποιος, όχι μόνο όταν δέχεται ένα δώρο, αλλά και όταν δωρίζει.

Αν έχετε στο σπίτι παιχνίδια σε καλή κατάσταση, που τα παιδιά σας έχουν χορτάσει να παίζουν (κάτι πολύ κοινό στις μέρες μας), θα είναι πολύ καλό να παρακινήσετε τα παιδιά σας να τα τυλίξουν σε γιορτινές συσκευασίες και να τα προσφέρουν... Έτσι θα καταλάβουν πως δεν αντλούν χαρά μόνο από τα δώρα που δέχονται, αλλά κι απ' αυτά που προσφέρουν.

Σας ευχαριστώ.

Πρωτοπρ. Μιχαήλ Ευθυμίου